

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.500 van 9 december 2014
in de zaak A. 212.266/X-15.782.**

In zake : 1. de NV HAESAERTS INTERMODAL
 2. de NV BREENDONK CONTAINER SERVICES
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Ghysels
 kantoor houdend te 1170 Brussel
 Terhulpssteenweg 187
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
ANTWERPEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 april 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2014/0199 van 18 maart 2014 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de zaak 1213/0285/A/4/0279.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.498 van 20 mei 2014.

De verzoekende partijen hebben een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 november 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Sacreas, die loco advocaat Jan Ghysels verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van verzoeksters tot vernietiging van het besluit van 11 oktober 2012 van verweerster ongegrond.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 11 oktober 2012 weigert verweerster aan verzoeksters een stedenbouwkundige vergunning “voor het regulariseren van een parking”.

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeksters voeren de schending aan van de artikelen 1, 2.4.5 en 14.4.5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen’ (hierna: het inrichtingsbesluit), artikel 4.4.9, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 8.8 van de bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 ‘tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen’.

6. Verzoeksters betogen in een eerste onderdeel dat het landelijk gebied in artikel 2 van het inrichtingsbesluit “geen eigen normatieve inhoud gekregen heeft” en volgens datzelfde artikel kan onderverdeeld worden in onder meer bufferzones waarvan de normatieve inhoud wordt bepaald in artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit. Het bestreden arrest kent aan de omschrijving “landelijk gebied” een normatieve inhoud toe “door te stellen dat een bufferzone een ‘landelijk overgangsgebied’ is” en voegt derhalve iets toe aan het inrichtingsbesluit “dat er niet in staat”. Een bufferzone moet niet behoren “tot één van de andere landelijke bestemmingen”, is een zelfstandig bestemmingsvoorschrift, heeft niet de functie van een “landelijk overgangsgebied”, en vormt “een ‘landelijk overgangsgebied’ [...] tussen gebieden waarvan de bestemming niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden”. Het bestreden arrest miskent om die reden de artikelen 1, 2.4.5 en 14.4.5 van het inrichtingsbesluit.

7. Verzoeksters betogen daarnaast dat hun wettigheidskritiek voor de RvVb “dat tussen het woongebied en het industriegebied er geen buffer is voorzien en dat de bufferzone ligt tussen de A12 en de industriezone” en dat de

“volstrekt blote bewering” van verweerster in het bestreden besluit van 11 oktober 2012 “dat de buffer ook werd ingesteld om het industriegebied af te schermen van het woongebied [...] op geen enkele wijze wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt en waarvoor dan ook elke feitelijke grondslag ontbreekt”, niet werd beantwoord. Het bestreden arrest miskent ook om die reden artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit.

8. Verzoeksters voeren in een tweede onderdeel aan dat zij voor de RvVb hebben gesteld “dat voor zover de aangebrachte verharding strijdig moet worden geacht met artikel 14.4.5 van het” inrichtingsbesluit “het vergunbaar is op grond van artikel 8.8 van de bijlage bij het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 [...], zoals [...] op grond van artikel 4.4.9. § 1 VCRO de in deze bijlage vervatte regel diende te worden toegepast” en dat de RvVb door te oordelen dat zij “niet aantonen en dat er niet kan worden ingezien hoe een landelijke overgangszone, zoals bepaald in artikel 14.4.5 [...], vergelijkbaar zou zijn met een buffer in overdruk zoals bepaald in de standaardtypebepaling onder de categorie ‘lijneninfrastructuur’”, artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit, artikel 4.4.9, § 1, VCRO en artikel 8.8 van de bijlage bij het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 schendt.

Beoordeling

Eerste onderdeel

9. De artikelen 1 en 2 van het inrichtingsbesluit bepalen dat de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de bestemmingsgebieden, waaronder de landelijke gebieden, omschrijven. Artikel 2, 4.0, van hetzelfde inrichtingsbesluit bepaalt dat de landelijke gebieden in de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen in agrarische gebieden (2, 4.1), bosgebieden (2, 4.2), groengebieden (2, 4.3), parkgebieden (2, 4.4) en bufferzones (2, 4.5) kunnen worden onderverdeeld. Artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit bepaalt dat “bufferzones [...] in hun staat [dienen] bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan

de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden”.

10. Het arrest dat overweegt dat de bufferzone bedoeld in de artikelen 14.4.5 en artikel 2, 4.0, van het inrichtingsbesluit deel uitmaakt van het “landelijk gebied” en een “afzonderlijk bestemmingsgebied [is dat] de functie heeft van een landelijk overgangsgebied”, schendt niet de aangehaalde artikelen van het inrichtingsbesluit.

11. Het middelonderdeel dat ervan uitgaat dat het bestreden arrest de wettigheidskritiek van verzoeksters niet beantwoordt mist feitelijke grondslag. Het arrest antwoordt op deze wettigheidskritiek dat “[d]e vereisten van de formele motiveringsverplichting zoals die volgen uit de wet van 29 juli 1991 [...] niet zover [reiken] dat zij een vergunningverlenend bestuursorgaan, dat uitspraak doet in administratief beroep, verplichten tot het punt per punt beantwoorden van de beroepsargumenten”, dat “[h]et volstaat dat de verwerende partij in haar vergunningsbeslissing duidelijk en op afdoende wijze de redenen aangeeft die haar verantwoorden, zodat een belanghebbende zich met kennis van zaken kan verweren tegen de beslissing” en dat “[h]et motief in de bestreden beslissing dat de aanvraag onverenigbaar is met de bestemming bufferzone [...] duidelijk en afdoende” is. Door aldus te antwoorden schendt de RvVb niet artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit.

Tweede onderdeel

12. Luidens artikel 3 van het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 is de bij dat besluit gevoegde bijlage “een niet-normatieve bijlage [...] die typebepalingen bevat die kunnen worden gebruikt bij de redactie van stedenbouwkundige voorschriften van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan”.

De schending van “artikel 8.8 van” de bijlage bij het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008 kan derhalve niet tot cassatie leiden.

13. Ter beantwoording van de stelling van verzoeksters “dat het aangevraagde voor vergunning in aanmerking komt op grond van artikel 4.4.9, § 1 VCRO”, antwoordt het bestreden arrest wat volgt:

- Uit artikel 4.4.9, § 1 VCRO, zoals gewijzigd bij decreet van 16 juli 2010 “volgt dat een handeling die niet in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften van een gewestplan toch kan worden vergund als de handeling overeenkomstig de op 11 april 2008 door de Vlaamse regering vastgestelde ‘typevoorschriften voor gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen’ voor een vergelijkbaar gebied van een ruimtelijk uitvoeringsplan vergunbaar zou zijn”.

- De verzoeksters “tonen niet aan en er kan ook niet ingezien worden hoe een landelijke overgangszone, zoals bepaald in artikel 14, 4.5 van het [inrichtingsbesluit] vergelijkbaar zou zijn met een buffer in overdruk zoals bepaald in de standaardtypebepaling onder de categorie ‘lijninfrastructuur’”, “zijnde een gebied [...] bestemd [...] voor ‘verkeers- en vervoersinfrastructuur/ wegen- /spoor-/waterweginfrastructuur (te specificeren) en aanhorigheden’”, meer bepaald een gebied in de subcategorie “buffer” zijnde “het gebied voor overstap/overslag/diensten bij wegeninfrastructuur/diensten bij waterweginfrastructuur en de aangrenzende zones”.

14. Door aldus te oordelen schendt het bestreden arrest noch artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit noch artikel 4.4.9, § 1, VCRO.

15. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeksters voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet) en artikel 4.7.23, § 1, VCRO “telkens in samenhang met het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeksters betogen dat zij voor de RvVb “duidelijk hebben aangegeven dat het deputatiebesluit er[...] verkeerdelijk [van] uitgaat dat de bufferzone ook werd ingesteld om de industriezone af te schermen van het woongebied hoewel voor de deputatie op grond van de stukken [...] was aangetoond dat dit niet het geval is en zulks ook onmogelijk is nu de bufferzone gelegen is tussen de Al2 en het industriegebied en het woongebied gelegen is achter de betreffende industriezone” en dat “de deputatie zonder de rechtens vereiste feitelijke grondslag weer te geven en zonder de argumentatie van [verzoeksters] in de besluitvorming te betrekken ertoe besluit dat de buffer weldegelijk ook is ingesteld als buffer tussen de industriezone en het woongebied”, en dat de RvVb “dan ook ten onrechte heeft geoordeeld dat het middelenonderdeel niet voldoende is ontwikkeld om ontvankelijk te zijn en [dat verzoeksters] niet aangegeven zouden hebben op welke punt hun argumentatie door het deputatiebesluit niet in de besluitvorming zou zijn betrokken”.

Beoordeling

17. Het bestreden arrest verwerpt deze specifieke wettigheidskritiek van verzoeksters met de overweging dat “[d]e vereisten van de formele motiveringsverplichting zoals die volgen uit de wet van 29 juli 1991 [...] niet zover [reiken] dat zij een vergunningverlenend bestuursorgaan, dat uitspraak doet in administratief beroep, verplichten tot het punt per punt beantwoorden van de beroepsargumenten”, dat “[h]et volstaat dat de verwerende partij in haar

vergunningsbeslissing duidelijk en op afdoende wijze de redenen aangeeft die haar verantwoorden, zodat een belanghebbende zich met kennis van zaken kan verweren tegen de beslissing” en dat “[h]et motief in de bestreden beslissing dat de aanvraag onverenigbaar is met de bestemming bufferzone [...] duidelijk en afdoende” is. Deze redengeving is – zoals reeds vastgesteld bij de beoordeling van het eerste middel – naar recht verantwoord.

18. De overweging dat dit middelonderdeel bovendien “niet voldoende ontwikkeld [is] om ontvankelijk te zijn” omdat zij “in het algemeen gesteld [hebben] dat geen rekening werd gehouden met de beroepsargumentatie van [verzoeksters], zonder [dit] concreet toe te lichten”, is geen reden waarop de beslissing noodzakelijk steunt en is dienvolgens ten overvloede gegeven. Het middel kan niet tot cassatie leiden en is bijgevolg niet ontvankelijk.

19. Het tweede middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen december 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust